

Búzás Huba

Rajzolat – egy lakoma közben

barátom – Horváth Jóska – lelke vonásai

derűje folyt' mosoly, arcra feszült szivárvány,
akárki rátekint, látja, sosincs, amit
akárcsak egyszer is – érzed-e? – szánj-bánj!
a tetterő néz szembe és vakít
a bölcselem... esti ebéd

csupán pedig velem: sült peccsenyénk ma itt
huhh! serceg, mártsad a szaftja hevét,
ropogjon rőt pörcei hossza
fogunk alatt, s tedd csak eléd
e tálat, meg ne fossza

az álszent illem étvágytul az éh dalát!
kenyérkét mártogat – s lám – falatozza,
minderre csusszan a szürkebarát,
ki ő, ez áldott falurossza?
firkáimat tördeli, hát...

A kis matrózevő kimentett

megrázintotta vállamat – bocs, mondja, bácsi –
dévaj szemébe néztem, mintha érteném,
egy bevásárlóközpont óriási
képernyőjén – a semmi közepén –
teng-lengtem épp – oly egyedül –

hajótörötként tájfunok fedélzetén,
az ember – huhh! – lassanként elmerül,
a hullámokból ki se látszom,
e nő meg...? pinyeg cserfesül,
mit is? hogy minden áron

a *Jóreménység* szirtfokán hogy' jusson át...
ocsúdva mondtam, hát... velem, leányom
– csöpp szája kakaóvajjas nugát –
mint iránytű az óceánon
megéreztem a pólusát

Tépd le a napot!

jutott eszébe rég latinnak, ógörögnek:
legyen tiéd a nap, szakaszd le! nézd hanyatt,
mikor az úton szalmaasszonyok zörögnek
az ellibegő ökörnyálakat...
elkurvult, megszökött gebéd

után ne búsulj, illanóbb a pillanat,
mint egy tán égben elköltött ebéd,
a felhők hímzett napszegélye,
mit abroszként hullajt eléd
mosolya tetejébe

a légikisasszony: *uram, carpe diem!*
az utas is, na persz' mindegy kiféle,
a lókötékek is meghalnak szivem,
mit számít robotol, henyél-e
az ember... úgyis megpihen...

Tanóra

Milla műintézetében

nyugórán mit ohétasz hölgy-galériámban,
alig csörödözöl *kispecás* – mustrálgatott
és körbejárt, mint némely zabolátlan,
tilosba tévedt vágóállatot
szokás ... ej, – mondta – mielőtt

megszákolod, a pontyozót előkapod,
nem jó, ez csak a – hm – keszegeződ,
szóval, akár egy maszkabálon
csalira csalni kell a nőt,
aléljon, mintha álom

kerülné, majd, ha jól fenekezel, hasal
eléd, a bárcám neked dedikálom,
aztán vigyázz, ne légy puhány pacal,
sikítson, ámde mégse fájjon,
nehogy elmenjen – pszt – a hal ...

Nincsen pénzem

megint, fenébe, nincsen pénzem Barbadosra,
holtági pech talán e sors – a sóherom –
de bennem mégis mintha fény napozna,
a plázsom ím' e légvonat-peron,
hol nyelves csókot öltöget

a nyár; s kinyúlva délibábos flaszteron
– faldosva olykor asszonycsülköket –
a csóró itt idén is ellhet,
hja, kösz, vabank, no el lehet,
toprongyban is, ha feslett

parkokba hálni jár az ősz; kiált kaján
kakukkokat, ha langy eső cseperget,
aztán egy nap ... mennybe tér lazán
hazudni ég-örök szerelmet
rubensi angyalok farán

Bécsi lödörgések

a Grábenen zajdult eszembe, meg ne haljak,
míg nem iszom vele amott egy feketét
bús boltívek, lazúrkék kapualjak
előtt terített kávézók setét
sarkának csillagabroszán

csókolva ujjait... de addig? szertesztét
osztódván négy égtáj felé, no, lám,
mit is tegyek... aligha ébren,
emlékszem, mentem napkorán
a hold átellenében,

ördögkeringő volt a szép *strichmadchenek*
vak utcájába, ám, hogy odaértem,
akár egy fáradt, álmos kisgyerek,
el is feledtem... ott... a téren...
velük, vajh, mitévő legyek

